

نمایشگاه انفرادی رها محسنی کرمانشاهی در نیاوران؛

نقاشی‌های پارادوکسیکال از طبیعت

نمایشگاه انفرادی نقاشی رها محسنی کرمانشاهی با تمرکز بر طبیعت زاگرس و آسیب‌های آن در فرهنگسرای نیاوران برپاست.

به گزارش سایت خبری پرسون، رها محسنی کرمانشاهی زاده زاگرس است که در ۱۲ سال اخیر تمرکز خود را بر طبیعت این مکان گذاشته است.

آثار کرمانشاهی در ابعاد بزرگی بر روی دیوار قرار گرفته‌اند که وقتی مقابل آن‌ها می‌ایستیم. حس می‌کنیم کنار نقاش در طبیعت زاگرس جای گرفته و حرکات دستانش روی بوم را تماشا می‌کنیم و این ویژگی به واسطه ابعاد بزرگ کارها است که به مخاطب القا می‌شود. برخی کارها تنهایی و غربت را تداعی می‌کنند. درختی بزرگ و خشکیده که هیچ نشانی از حیات سبز طبیعت در آن دیده نمی‌شود.

آنچه از آثار این هنرمند می‌توان درک کرد، این است که در برخی تابلوها او در میان طبیعت و برای طبیعت کار کرده است. تابلویی که مردم عشایرنشین روستاهای حوالی زاگرس را نشان می‌دهند، به راستی تصدیق همین واقعیت است که خالق اثر برای «طبیعت» و در اعتراض به تحولات طبیعت آنجا دست به قلم‌مو شده است.

بزرگ بودن ابعاد تابلوهای این هنرمند گویی فاصله بین امر واقع و محال را برای مخاطب از میان برداشته است. وقتی در ابعاد بزرگ تابلوها غرق می‌شویم، به راستی برایمان سخت است تشخیص دهیم که در طبیعت زاگرس هستیم یا در مکعبی سفید رنگ به نام نمایشگاه.

غالب آثار هنرمند با موضوع درخت تلاش دارند تا اعتراض نسبت به صدمات وارد شده به طبیعت زاگرس را به مخاطب نشان دهند. درخت‌هایی غالباً بزرگ و تنومند که توقع می‌رود آنقدر سبز باشند تا سایه‌ای برای استراحت درست کنند اما در آثار چنان خشکیده و بی‌رمق به تصویر درآمده‌اند که ذهن هر بازدیدکننده‌ای را به سمت مشکلات زیست محیطی در زاگرس می‌برد. هنرمند در یکی از آثارش که درختانی خشکیده را به تصویر کشیده، رنگی قرمز چاشنی کار کرده که نشان از اعتراض دارد. اعتراض به وضعیت محیط زیست زاگرس که در معرض آسیب قرار دارد.

آنچه اما اهمیت دارد این است که هنرمند تابلوهایش که ابعادی غول پیکر مانند دارند را صرفاً برای ناامیدی مخاطب و غصه‌دار کردن او نسبت به مسائل زیست محیطی خلق نکرده بلکه در میان کارهای دیگر او مکان‌هایی دیده می‌شوند که هستی طبیعت زاگرس را به رخ می‌کشند، گله‌ی گاوهایی که در میان درختانی سبز و زرد به همراه چوپانی دیده می‌شوند، تلنگری به مخاطب می‌زند که طبیعت زاگرس در خطر است اما هنوز کامل نبوده است. بازدید از نمایشگاه را که ادامه می‌دهیم، با دیدن دشتی سرسبز در تابلویی با عنوان «طبیعت دامنه الوند- همدان» گویی دوست داریم حیاتی مکان‌مند در طبیعت را متصور شویم که فاصله میان ما و شهر خاکستری در آن از میان رفته است.

آثار بزرگی که طبیعتی بکر را در کنار درخت‌های خشکیده در تابلوهای دیگر به نمایش گذاشته‌اند، مخاطبان این نمایشگاه را در یک پارادوکس عشق و عصیان قرار می‌دهند.

گاهی طبیعت همچون تابلوی «چشم‌انداز روستای هلیران» بکر دیده می‌شود که عشق مخاطب به محیط زیست آن منطقه را تقویت می‌کند اما از سویی در تابلوهای دیگر مانند «سلطه کلاغ‌ها» درختی خشکیده که در طبیعت تنها مانده، حس عصیان را در مخاطب بیدار می‌کند و باعث می‌شود از خود بپرسد: چه باید برای طبیعت پارادوکسیکال انجام داد؟

رضا راقندی، کیوریتور این نمایشگاه انفرادی که سال‌ها است در رشته نقاشی فعالیت می‌کند، درباره سبک هنری آثار رها محسنی کرمانشاهی گفت: «سبک نقاشی‌های رها محسنی امپرسیونیست است. هر نقاشی به مرور زمان ممکن است رویکرد و سبکی که کار می‌کند، عوض کند. هر نقاشی در هر زمینه‌ای وقتی با قدرت کارش را انجام می‌دهد، ارزشمند است و من شخصا با دوستانی که می‌گویند امپرسیونیست تمام شده، مخالفم و عقیده دارم هر هنرمندی می‌تواند در هر سبکی از نقاشی قدرتمند ظاهر شود.

این هنرمند و کیوریتور درباره محیط زاگرس برای خلق اثر هنری می‌گوید: «زاگرس به دلیل ویژگی‌های طبیعتی که دارد، جایی محسوب می‌شود که کمتر هنرمندی می‌تواند برای خلق اثر هنری به آنجا سفر کند. کوه‌های خیلی بلندی در آنجا وجود دارد و کمتر هنرمندی حاضر است این سختی را به جان بخرد.

کرمانشاهی معمولاً قبل از طلوع افتاب با ماشین به نقاط مختلف می‌رود و قبل از غروب افتاب هم عکاسی میکنند و درواقع کل روز برای عکاسی آنجا هستند.

رازقندی درباره آسیب‌هایی که به طبیعت زاگرس وارد شده و در آثار رها کرمانشاهی هم مشهود است، می‌گوید: «در سفری که با او داشتم، خیلی از درخت‌های بلوط بودند که متأسفانه تخریب شده بودند و هر بیننده‌ای از دیدن این منظره اذیت می‌شود و من فکر می‌کنم خود این کارها سندی هستند برای اینکه تخریب‌های این مناطق را ببینیم.

او درباره اینکه آیا هنر عکاسی برای نشان دادن موضوع کارها بهتر هستند یا نقاشی می‌گوید: «زمانی که یک عکس به سمت نقاشی می‌رود، قطعا خود هنرمند دخل و تصرف می‌کند و به فضاپردازی می‌پردازد و امکان ندارد شما در یک کار عکاسی بتوانید شور و هیجان ببینید. در نقاشی فضا سه بعدی است و وقتی استاد کرمانشاهی عکاسی می‌کنند و بعد کارها را نقاشی میکنند قطعا زیبایی دوجندان است.»

او افزود: قطعا پست‌مدرنیست‌ها ممکن است اصلا با سبک این آثار ارتباط برقرار نکنند اما نکته اینجاست که این کارها مخاطب خاص خودشان را دارند. ما اصلا اجازه نداریم بگویم که فلان هنرمند چون مدرنیست نیست، او را رد کنیم. لطف نقاشی به همین است که هرکسی با هر دیدگاه و قلمی که دارد بتواند کار خودش را انجام دهد ولی قدرتمند انجام دهد. از نظر من هرکسی که نقاشی کار می‌کند، با هر سبکی قابل احترام است.

در بیانیه این نمایشگاه آمده است: «بی تردید در میان نقاشان واقع‌گرای ایران «رها محسنی کرمانشاهی» چهره ای است شاخص و ماندگار. هنرمندی که بیش از چهار دهه ممارست خستگی ناپذیر، مطالعه و مذاقه در هنر نقاشی، به تکنیک و زبان شخصی خود دست یافته است.

پالت رنگ‌هایش تجلی روحیات و شخصیت درونی اوست. آفرینش، عشق، اعتراض، عصیان و فریادها و بغض‌هایش را در درخت‌های استوار و صخره‌های سخت و دیگر نشانه‌هایی که در آثارش نمود پیدا کرده می‌توان دید.

«رها در زاگرس» کنایتی از ماندن، سخت و استوار زیستن است که در ضرب قلم‌ها و رنگ‌های سحرآمیز و بیان هنرمندانه، ترجمان همه تاریخ، زیست و زندگانی زاگرس نشینان را به نمایش می‌گذارد

«رها در زاگرس» عنوان نمایشگاه نقاشی‌های رها محسنی است که با کیوریتوری رضا رازقندی تا ۱۵ دی‌ماه در فرهنگسرای نیاوران در حال برگزاری است. این نمایشگاه انفرادی ۴۱ اثر از این هنرمند را به نمایش گذاشته که بزرگ‌ترین آن در ابعاد ۵۱۰ در ۱۵۰ سانتی‌متر است.